

## UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 18 lipca 2016 roku (data prezentaty) małoletnia powódka W. A., reprezentowana przez przedstawicielkę ustawową A. P., działającą przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie od pozwanego A. A. tytułem alimentów kwoty 2.500 zł miesięcznie, poczynając od maja 2016 roku, płatnych do rąk przedstawicielki ustawowej do dnia 10-go każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat oraz o zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych /k.3-5/.

W odpowiedzi na pozew z dnia 02 września 2016 roku (data prezentaty) pozwany A. A., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, uznał powództwo w zakresie alimentów do kwoty po 500 zł miesięcznie oraz wniósł o zasądzenie od przedstawicielki ustawowej małoletniej powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych /k. 39-46/.

Pismem z dnia 09 grudnia 2016 roku (data prezentaty) pełnomocnik przedstawicielki ustawowej wniósł o udzielenie zabezpieczenia poprzez zobowiązanie pozwanego dołożenia tytułem alimentów kwoty 2.000 zł miesięcznie, poczynając od grudnia 2016 roku /k. 107-108/.

Postanowieniem z dnia 15 grudnia 2016 roku tutejszy Sąd udzielił zabezpieczenia na czas trwania postępowania zobowiązując A. A. dołożenia na utrzymanie małoletniej alimentów kwocie po 700 zł miesięcznie /k. 115-119/.

Na rozprawie w dniu 19 kwietnia 2017 roku pełnomocnik przedstawicielki ustawowej podtrzymał stanowisko zawarte w pozwie, a pełnomocnik pozwanego uznał powództwo do kwoty 800 zł i wniósł o jego oddalenie w pozostałej części /k. 131/.

### **Sąd ustalił następujący stan faktyczny:**

Małoletnia powódka W. A. urodziła się w dniu (...) w W.. Pochodzi z nieformalnego związku (...) /odpis zupełny aktu urodzenia k. 8/.

Rodzice małoletniej zamieszkiwali wspólnie w wynajmowanym mieszkaniu przy Al. (...) do końca maja 2016 roku. Wówczas pozwany wyprowadził się i wynajmował samodzielnie inne mieszkanie, jednocześnie nadal uiszczając opłaty za mieszkanie matki z dzieckiem /k. 4, 41, 85-87/. Niedługo po tym wydarzeniu przedstawicielka ustawowa wraz z córką wyprowadziły się do S., gdzie zamieszkały u dziadków macierzystych dziecka. Od tej pory bieżącą opiekę nad małoletnią sprawuje jej matka A. P.. Wówczas pozwany powrócił do wynajmowanego mieszkania przy Al. (...), gdzie nadal zamieszkuje /k. 41/.

**Małoletnia W. A.** ma rok i trzy miesiące. Mieszka z matką i dziadkami macierzystymi w S.. Jest ogólnie zdrowa, jednakże ma powiększone węzły chłonne i często kaszle /k. 128-129/.

Miesięczny koszt utrzymania dziecka przedstawicielka ustawowa oceniła kwotę około 3.500 zł miesięcznie, na co składają się następujące wydatki: żłobek – 600 zł; opiekunka - 200 zł; mleko modyfikowane – 216 zł (54 zł tygodniowo); słoiczki i inne wyżywienie – około 500 zł; pampersy – 150 zł; rozrywka (basen, place zabaw) – około 150 zł; ubrania i buty – 200 zł; środki czystości – około 110-120 zł; kosmetyki – około 40 zł; paliwo – około 100-150 zł; lekarstwa – 50 zł; szczepienia przeciw pneumokokom – około 50 zł (jednorazowo) /k. 4, 128/.

Pozwany zakwestionował podane koszty wskazując, iż usprawiedliwione koszty małoletniej wynoszą: wyżywienie i mleko modyfikowane – około 500 zł; ubrania i buty – 150 zł; pieluchy – około 100-200 zł; domowe środki czystości – 30 zł; rozrywka – 100 zł; lekarstwa – około 40-50 zł /k. 44, 129/. Jednocześnie nie zakwestionował kosztu opiekunki /k. 129/.

**Przedstawicielka ustawowa małoletniej A. P.** ma 33 lata. Mieszka wraz z dzieckiem u swoich rodziców w S.. Dokłada się do kosztów utrzymania domu w kwocie 700 zł miesięcznie w przeliczeniu na osobę. Miesięczne koszty utrzymania tego domu oceniła następująco: gaz – około 1.000 zł; woda – 600 zł; prąd – 75 zł; wywóz nieczystości – 20 zł za osobę /k. 128/.

Przedstawicielka ustawowa z zawodu jest pielęgniarką. Przed urodzeniem małoletniej pracowała w Instytucie (...) w W., a następnie przebywała na urlopie macierzyńskim /k. 4/. Obecnie od marca 2017 roku wróciła do pracy i otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 2.500 zł brutto /k. 128/. W deklaracji podatkowej za 2015 rok wykazała dochód w kwocie 38.063,46 zł /k. 21-32/. Posiada majątek w postaci domu /k. 128/.

**Pozwany A. A.** ma 32 lata. Z zawodu jest lekarzem. Pracuje głównie na dyżurach i kontrakcie, z czego może uzyskać dochód w kwocie 4.000 – 9.000 zł /k. 129/. Od 2011 roku do końca listopada 2016 roku pracował w Instytucie (...) w W. jako rezydent, gdzie otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 4.570,39 zł netto miesięcznie /k. 42, 50-53/. Ponadto od stycznia 2015 roku do grudnia 2016 roku był zatrudniony w Szpitalu (...), gdzie otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 2.681,03 zł miesięcznie /k. 42, 54-56/. W 2015 roku osiągnął 96.090,64 zł przychodu, co dało 71.500,92 zł dochodu po odliczeniach /k. 57-58/. Nie posiada majątku ani oszczędności /k. 105,130/.

Jako własne miesięczne koszty utrzymania pozwany wskazał następujące wydatki: opłaty mieszkaniowe – 1.600 zł; wyżywienie – około 1.000 – 1.200 zł; kosmetyki – około 100-150 zł; środki higieniczne – 100 zł; ubrania i obuwie – około 100-150 zł; telewizja – 30 zł; telefon – 130 zł; rozrywka – 100 zł; składka zawodowa – 60 zł; ubezpieczenie – 16 zł; sprzęt do pracy – 50 zł; karta miejska – 110 zł /k. 42-43, 130/.

Dotychczas pozwany utrzymywał rzadki, nieregularny kontakt z małoletnią córką, jednakże w trakcie trwania niniejszego postępowania kontakty te uległy zwiększeniu /k. 105/. Obecnie pozwany widuje się z dzieckiem kilka razy w miesiącu, średnio raz na 1-2 tygodnie na kilka godzin, bez nocowania /k. 129/. Nie spędzał dotychczas wakacji z małoletnią /k. 130/. Pozwany przekazuje małoletniej prezenty okolicznościowe, np. na urodziny czy święta /k. 129-130/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, a w szczególności: zeznań przedstawicielki ustawowej A. P. /k. 128-129/ i pozwanego A. A. /k. 129-130/ i ich niekwestionowanych twierdzeń, zeznań świadka J. A. /k. 105/, zeznań podatkowych stron /k. 21-32, 57-58/ oraz wszelkich innych dokumentów złożonych do akt sprawy.

Dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy Sąd uznał za wiarygodny i w pełni wartościowy materiał dowodowy. Nie były one kwestionowane przez żadną ze stron, zaś Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu.

Załączone do akt sprawy dowody w postaci paragonów oraz kserokopii Sąd oddalił albowiem nie stanowią one dowodów. W tym zakresie wskazać należy, że niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem. Elementem konstytuującym pismo jako dokument w rozumieniu przepisów postępowania cywilnego jest podpis, który nadaje mu znaczenie oświadczenia osoby, która go złożyła. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Tymczasem kserokopia pisma sama w sobie nie jest żadnym oświadczeniem. Dopiero potwierdzenie zgodności jej treści z oryginałem przekształca je w dokument obejmujący oświadczenie określonej osoby, w którym stwierdza, że istnieje w rzeczywistości dokument o treści i formie odzwierciedlonej w danej kopii. Jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. (zob. wyrok SN z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06, LEX nr 453727). W dalszej mierze wskazać należy, że posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu. Wówczas nie zachodzi niebezpieczeństwo obejścia przepisów o prowadzeniu dowodu z dokumentów, na które Sąd Najwyższy wskazywał w uzasadnieniu wyroku z dnia 14 lutego 2007 r. (II CSK 401/06), a jednocześnie nie doznaje naruszenia prawo strony do dowodzenia swoich racji

innymi środkami, które utrwalają obrazy (w tym wypadku obraz dokumentu, którego oryginał lub odpis na prawach oryginału się nie zachował) i mogą posłużyć ustaleniu, czy określony dokument istniał, jaką treść zawierał i od kogo pochodził (zob. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 26 listopada 2014 r., III CSK 254/13, LEX nr 1651013). W rozpoznawanej sprawie wskazana powyżej nieosiągalność dokumentów, których kserokopie przedłożono, nie została jednak wykazana.

### **Sąd zważył, co następuje:**

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z art. 133 § 1 i 3 krio rodzice mają obowiązek świadczeń względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Zakres obowiązku alimentacyjnego, zgodnie z art. 135 § 1 i 2 krio, zależy z jednej strony od potrzeb osoby uprawnionej, z drugiej zaś strony od możliwości zarobkowych i majątkowych osoby zobowiązanej. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Przyjmuje się, za uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r.

(III CZP 91/86), że „przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu - odpowiedni do jego wieku i uzdolnień - prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody.”

Granice obowiązku alimentacyjnego stanowią uzasadnione potrzeby uprawnionego. Zgodnie z utrwaloną w orzecznictwie zasadą „dzieci mają prawo do równej stopy życiowej z rodzicami i to zarówno wtedy, gdy żyją z nimi wspólnie, jak i wtedy, gdy żyją oddzielnie. Oznacza to, że rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne odpowiadające tym, w jakich żyją sami. Nie będzie to jednak dotyczyło potrzeb będących przejawem zbytku” (por. Z. Krzemiński, Alimenty i ojcostwo. Komentarz, Oficyna, 2008, wyd. III publ. Lex).

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż pozwany, jako ojciec małoletniej powódki, jest zobowiązany do jej alimentowania. Jednakże przy ocenie wysokości zasądzonych alimentów należy wziąć pod uwagę możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego oraz rzeczywiste usprawiedliwione potrzeby dziecka.

W ocenie Sądu koszty utrzymania małoletniej w kwocie około 3.500 zł są znacznie wygórowane i nie zostały dostatecznie udowodnione. W oparciu o zasady doświadczenia życiowego Sąd dokonał oceny usprawiedliwionych potrzeb małoletniej uznając, iż wynoszą one około 2300 – 2400 zł miesięcznie. W koszty utrzymania małoletniej W. A. Sąd wliczył następujące pozycje: udział w kosztach utrzymania mieszkania – około 300 zł; wyżywienie wraz z mlekiem modyfikowanym – 550 zł; odzież i obuwie – 100 - 150 zł; kosmetyki i środki czystości – 80 zł; pampersy 150 zł, żłobek - 600 zł, opiekunka - 200 zł, paliwo 100 zł, rozrywka, w tym zabawki – 150 zł; leki 50 zł.

Odnosząc się do sytuacji pozwanego Sąd uznał, iż posiada on znaczne możliwości zarobkowe wynikające z posiadanego wykształcenia i wykonywanego zawodu. Dotychczas pozwany był zatrudniony jako rezydent w Instytucie (...) oraz w Szpitalu (...), co bezsprzecznie pozwoliło mu na zdobycie zawodowego doświadczenia. Nadto, po odbyciu rezydentury i zdaniu z dobrym wynikiem egzaminu, pozwany osiągnął tytuł specjalisty, co będzie stanowiło podstawę do wyższego wynagrodzenia.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, iż możliwości zarobkowo-majątkowe pozwanego pozwalają na łożenie przez niego alimentów w kwocie 1.500 zł miesięcznie. Zdaniem Sądu kwota ta pozwoli na zaspokojenie większości potrzeb dziecka, a jednocześnie nie będzie stanowiła nadmiernego obciążenia dla pozwanego. Nadto, w ocenie Sądu, zasadne jest

ustalenie nierównego udziału rodziców w kosztach utrzymania dziecka, bowiem matka małoletniej spełnia swój obowiązek alimentacyjny poprzez osobiste starania podczas codziennej opieki nad córką. Kontakty pozwanego z małoletnią odbywają się dość rzadko, tj. około 2-4 razy w miesiącu przez kilka godzin, a tym samym nie stanowią wystarczającego wkładu pozwanego dla zrównania wysokości obowiązków rodziców w zakresie utrzymania dziecka. Co więcej nie bez znaczenia również pozostaje sytuacja majątkowa i zarobkowa rodziców małoletniej. Wszak niewątpliwie pozwany ma większe możliwości zarobkowe.

Reasumując, na podstawie art. 133 § 1 k.r.o. w zw. z art. 135 § 1 i 2 k.r.o., Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach Sąd orzekł w pkt 2-5 sentencji.

O kosztach procesu w części odnoszącej się do kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., wzajemnie znosząc je między stronami. Obie strony niniejszego postępowania były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników. Zarówno przedstawicielka ustawowa, jak i pozwany, ulegli w podobnej części dochodzonego roszczenia. W związku z powyższym Sąd postanowił o wzajemnym zniesieniu kosztów w zakresie wynagrodzenia reprezentujących ich pełnomocników. W pozostałym zakresie Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. W zakresie, w jakim powództwo zostało oddalone, strona powodowa jest stroną przegrywającą proces. Z uwagi jednak na cel niniejszego postępowania, a więc zapewnienie środków utrzymania oraz brak majątku, Sąd uznał za celowe nieobciążanie jej kosztami procesu, które stanowi jedynie część opłaty od pozwu w wysokości odpowiadającej stosunkowi, w jakim powództwo zostało oddalone.

Sąd nakazał również ściąganie pod pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. kwoty 420 zł tytułem części opłaty od pozwu w zakresie uwzględnionego powództwa. Podstawą tego rozstrzygnięcia był art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł w pkt 6 sentencji na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.

SSR Agnieszka Wyrobek